

Một Cặp Trời Sinh

Contents

Một Cặp Trời Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19

Một Cặp Trời Sinh

Giới thiệu

Nội dung: đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, kiếp trước kiếp này, thiên tác chi hòaNhân vật chính: Đoàn Tử Phong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cap-troi-sinh>

1. Chương 1

Edit: SamLeo

Đoàn Tử Phong cảm giác mình gần đây nhất định là mạng phạm tiểu nhân, mới có thể ở trong ngày quốc tế thiếu nhi đáng yêu như vậy bị xem thành bán đĩa sex bắt đến đồn công an.

“Tôi thực sự chỉ nói chuyện phiếm với chủ quầy kia, làm một số điều tra.” Đoàn Tử Phong không thể không giải thích một lần lại một lần: “Thật ra tôi là thầy giáo.”

“Mà cậu như vậy lại là thầy giáo nột?” cảnh sát nhỏ bắt hấn về vẻ mặt xem thường: “Có thầy giáo mặc như cậu vậy sao! Có thầy giáo thấy cảnh sát bỏ chạy sao! Thành thật chút cho tôi!”

Đoàn Tử Phong cứng họng, nghĩ thầm cảnh sát nhỏ này cũng quá khó câu thông! Bản thân gần đây làm một luận văn có liên quan đến con đường lưu thông sản phẩm ghi âm và ghi hình phi pháp, vì thu được tư liệu tuyến đầu không thể không mặc loè loẹt đi nói chuyện với những người bán hàng rong, không ngờ đêm nay bản thân và một chủ quầy thật vất vả đặt lên quan hệ còn chưa kịp nói tới trọng điểm, chủ quầy kia đột nhiên bộ dạng giống như gặp quỷ xun xoe bỏ chạy, sau khi ngu ngơ cúi đầu thấy trong tay mình còn cầm hai cái đĩa của hắn, vì thế đứng lên muốn đuổi theo, kết quả chưa chạy được hai bước đã bị cảnh sát nhỏ này bắt dẫn về đồn, nhất định muốn mình nộp tiền phạt, giải thích thế nào cũng không nghe, Đoàn Tử Phong buồn bực muốn mua miếng đậu hủ đâm chết.

Thẳng đến đồng đảng kiêm đồng sự Cát Mặc Mặc của bản thân đứng ra đảm bảo, cảnh sát nhỏ vẫn không tin, vẻ mặt nghi ngờ đi theo sau mông liên tục truy vấn: “Cậu thật là thầy giáo?”

Đoàn Tử Phong nghiêm mặt gật gật đầu, nghĩ thầm lần này anh cũng tin rồi chứ?

Giấy tờ giấy chứng nhận đầy đủ, cảnh sát nhỏ không thể không tin, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng hẳn nói thâm ở trong lòng, thầy giáo này nhiều lắm làm hại lớp con em của người ta a, thật sự là nghiệp chướng...

“Cậu cười đủ chưa.” Đoàn Tử Phong bắt đầu nhìn Cát Mặc Mặc, từ lúc hai người ra khỏi đồn công an, cậu ta cứ liên tục cười hết sức vui vẻ, nhìn Đoàn Tử Phong không ngừng náo lòng.

“Bán... Bán... Bán đĩa sex ha ha ha ha...” Cát Mặc Mặc ôm bụng mãi không thẳng lưng nổi.

Bán, bán, bán em gái cậu a! Đoàn Tử Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Cát Mặc Mặc là thầy giáo nhân duyên tốt nhất cả học viện, mặt mũi thanh thanh tú tú, cười lộ lên mặt mày cong cong, giỏi nhất huyện thuyên khi lên lớp, nhờ phúc của cậu ta, ngày hôm sau từ viện trưởng cho tới học sinh, mọi người đều biết Đoàn Tử Phong bị bắt vì bán đĩa sex.

Vì thế thầy Đoàn cả ngày đều rất khó chịu, Cát Mặc Mặc sau khi trò đùa dai kết thúc mới hậu tri hậu giác đuối lý lại chột dạ, vì thế cố gắng làm sáng tỏ một chút lời đồn đại, nhưng là lời đồn đại sở dĩ kêu lời đồn đại, cũng bởi vì mọi người có thể nắm một điểm trong đó tùy ý khai triển, khả năng Bất Quái là vô hạn, nhất là nam chính của câu chuyện còn là một trong số thầy giáo đẹp trai nhất học viện, cho nên dù Cát Mặc Mặc tiếp tục vẽ mặt chân thành giải thích, kết quả cũng chỉ là càng tỏ càng đen.

“Thầy Cát sao thầy luôn nói giúp Thầy Đoàn a?” Nữ sinh A chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Cả lớp ồn ào, ngao ngao vỗ bàn gào thét lung tung.

Thân thể nhỏ bé mong manh của Cát Mặc Mặc chấn động, không dám giải thích nữa, trong lòng cảm khái đây thực là một thời đại điên cuồng.

Sau khi tan việc tránh thoát tầm mắt của Đoàn Tử Phong, Cát Mặc Mặc thật vất vả nơm nớp lo sợ trở về nhà, lại phát hiện Sát Thần nào đó đang đen mặt đứng ở cửa lớn nhà mình...

“Tử Tử Tử Phong sao cậu lại tới đây, cùng nhau ăn ăn ăn cơm đi.” Cát Mặc Mặc vẽ mặt nịnh hót rùng mình.

“Mở cửa.” Đoàn Tử Phong lời ít mà ý nhiều.

“Ai.” Cát Mặc Mặc làm ra vẻ móc túi quần: “Ô chìa khóa của mình đâu? ... Nga ha ha chìa khóa quên ở trường học không bằng chúng ta đi ra ngoài ăn, mình mời khách mình mời khách, món cay Tứ Xuyên món ăn Quảng Đông món ăn Sơn Đông món ăn Thượng Hải hay cơm Tây?”

Đoàn Tử Phong không nói lời nào, trừng mắt chỉ chỉ túi quần phồng phồng lên của cậu.

Cát Mặc Mặc khi khi cười khan móc chìa khóa trong túi quần ra: “Tử Phong cậu thật lợi hại, mình mò nửa ngày không đụng được, cậu liếc mắt một cái thì thấy rồi, không cùng dạng chính là không cùng dạng.”

Chờ cậu mở cửa xong, Đoàn Tử Phong không nói hai lời vác cậu ném xuống thảm phòng khách bắt đầu vung nắm tay.

“A a a Tử Phong mình sai rồi.” Cát Mặc Mặc ôm đầu gào khan.

Nắm tay Đoàn Tử Phong giơ trên không cả buổi, cứ thế không đành xuống tay.

“Tử Phong.” Cát Mặc Mặc dè dặt nhìn hắn: “Cậu thực tức giận nha? Mình sai rồi còn chưa được sao?”

Đoàn Tử Phong nhìn thấy bộ dáng đáng thương bập môi của cậu, cơn tức thoáng cái biến mất, từ nhỏ đến lớn Cát Mặc Mặc dùng miệng tức chết không ít người cũng đặc tội không ít người, mỗi lần chính mình đều thay cậu ta đánh nhau ngăn trở, bảo vệ cậu cũng đã thành quen, sao có thể tự mình đánh cậu, nhưng lần này cậu cũng chọc người quá rồi!

“Tử Phong mình đi rót nước cho cậu.” Cát Mặc Mặc vẽ mặt lấy lòng.

“... đói bụng rồi!” Đoàn Tử Phong oán hận, quyết định dùng mỹ thực xoa tan biệt khuất trong lòng: “Cậu đi làm!”

“Được được được.” Cát Mặc Mặc rất nhanh từ mặt đất đứng lên thay quần áo rửa tay, vừa buột tạp dề vừa mở miệng: “Cậu muốn ăn gì?”

“Tùy tiện.” Đoàn Tử Phong nhị ngũ tám vạn (258 là “ ” trong mặc chược, có 1 cặp có thể hòa bài => quan trọng, cho nên người bắt được đều sẽ kiêu ngạo không thôi) gác chân lên bàn trà xem TV.

Lúc ăn cơm, Đoàn Tử Phong nhìn thấy một bàn thức ăn béo ngậy đỏ chói nhũ nhũ mảy.

“Sao vậy, cậu không phải thích ăn cay sao?” Cát Mặc Mặc đưa đũa cho hắn.

“Dạ dày cậu khỏe rồi?” Đoàn Tử Phong nhìn Cát Mặc Mặc một cái.

Cát Mặc Mặc cười ngỏn ngoãn: “Quan tâm mình a?”

“Ông đây là sợ cậu đến lúc bị bệnh, lại hơn nửa đêm kéo mình đi bệnh viện, làm phiền mình viết luận văn.” Đoàn Tử Phong vẻ mặt rất bình tĩnh.

Cát Mặc Mặc là sinh non, hồi nhỏ một đầu tóc vàng ngay cả đi đường không xong, lớn như vậy chạy bệnh viện không ít, kỷ lục cao nhất là buổi sáng bệnh thủy đậu vừa hết, buổi chiều thì bị viêm ruột thừa, ngay cả bệnh viện cũng không cần ra, trực tiếp từ khoa da liễu bốn chuyển tới khoa ngoại lâu ba.

Cát Mặc Mặc “Ăn” một tiếng: “khỏe rồi.”

Đoàn Tử Phong yên tâm, vừa tự mình ăn vừa hăng hái tràn trề gấp thức ăn cho Cát Mặc Mặc.

“Cậu tự ăn đi, mình tự ăn được rồi.” Cát Mặc Mặc không ngừng kêu khổ.

“Ghét bỏ a?” Đoàn Tử Phong nhìn chằm chằm cậu, nghĩ thầm thứ tôi gấp cho cậu đều là tôi thích ăn nhất, vì thế hung ba ba: “Ăn! Không cho bỏ mứa!”

Dưới uy hiếp của Đoàn Tử Phong, Cát Mặc Mặc đành phải nuốt xuống thịt gà cay, cá cay, bông cải xanh cay trong chén.

Một bữa cơm ăn xong, Đoàn Tử Phong thỏa mãn sờ sờ bụng: “tay nghề thăng nhóc cậu tăng nhanh a.”

Có thể không tăng nhanh sao, ông đây vì cậu cố ý học ở trường nấu ăn! Cát Mặc Mặc ở trong lòng chửi thề, cái lớp học nghiệp dư kia 99% đều là bác gái, từng buổi từng buổi buồn chán lại vắng lặng, mỗi lần đi đều phải bị các bác trêu chọc một phen, ào ào khen mình là chàng trai tốt, tranh nhau muốn giới thiệu vợ cho mình, quả thực là ác mộng lớn của đời người.

“Mình về trước a, trong máy tính còn luận văn chưa viết xong nữa, đêm nay có lẽ phải suốt đêm.” Đoàn Tử Phong rất mặt dày mảy dạn, cơm nước xong chén bát cũng không rửa đã cầm áo khoác ra cửa —— Mặc Mặc là người mình, không cần khách sáo.

“...!!” Cát Mặc Mặc ở phía sau hắn không tiếng động vung nắm tay kháng nghị.

Cát Mặc Mặc kỳ thật một chút cũng không ăn cay, ăn xong cả người cũng khó chịu, không có cách nào Đoàn Tử Phong thích cay như mạng, Cát Mặc Mặc cũng đành phải giả vờ bản thân tha thiết Tứ Xuyên nhiệt tâm Trùng Khánh, một cái giả vờ chính là hơn hai mươi năm, nhưng ở ngoài mặt có thể, thân thể nhưng dù sao chẳng nữa cũng không phối hợp, nửa đêm 12 giờ, Cát Mặc Mặc ôm ly nước run run rẩy rẩy nhét thuốc dạ dày vào miệng.

Dạ dày đau một đợt lại một đợt, Cát Mặc Mặc cuộn ở trên giường càng nghĩ càng tủi thân, bản thân là không phải cuồng chịu ngược, sao có thể vừa ý thằng ngốc Đoàn Tử Phong chết tiệt kia.

Cát Mặc Mặc thích Đoàn Tử Phong, chính là từ nhỏ.

Mở đầu câu chuyện rất cẩu huyết, lúc nhỏ Cát Mặc Mặc là rau mầm, gầy teo nhỏ nhỏ, đi đường cũng có thể té ngã, miệng còn không tha người, vì thế cứ thường xuyên bị con nít trong sân ức hiếp. Một ngày nào đó, Đoàn Tử Phong cùng xe tải chuyển nhà phía sau vào nhà mới của đại viện, đầu tiên nhìn thấy chính là Cát Mặc Mặc bị một đám con nít vây quanh ném đá.

Ông ngoại Đoàn Tử Phong là huấn luyện viên võ thuật, đồ đệ dạy đắc ý nhất đời này chính là cháu ngoại bảo bối của mình, một sở thích của ông cụ chính là khắp nơi khoe khoang cháu ngoại mình là đại hiệp, vì thế lần này, Đoàn đại hiệp rất đương nhiên xông lên cứu rau mầm, tổng cổ đám con nít hư hỏng.

“Cám ơn cậu.” Cát Mặc Mặc tính tình bướng thì bướng, giác ngộ cơ bản tri ân đồ báo vẫn phải có.

Đoàn Tử Phong hít hít mũi, Tiểu Hoàng Mao này quần áo vô cùng bẩn mặt cũng vô cùng bẩn, nhưng ánh mắt vừa đen vừa sáng, cũng không làm cho người ghét.

Từ đó về sau, phía sau Đoàn đại hiệp đã có thêm cái đuôi nhỏ, con nít trong đại viện ban đầu rất buồn bực, nhưng rất nhanh thì cam tâm tình nguyện thừa nhận địa vị trùm của hắn, Cát Mặc Mặc đi theo cũng gà chó lên trời, dưới bảo hộ của Đoàn Tử Phong cả người khỏe mạnh lớn lên.

Lúc học tiểu học, Cát Mặc Mặc như trước vẫn là Tiểu Hoàng Mao, nhìn qua xanh xao vàng vọt lại dinh dưỡng không đủ, vì thế vào bữa cơm giữa giờ, Đoàn Tử Phong luôn đem phần sữa của mình cho cậu uống, nghĩ thầm để Cát Mặc Mặc ăn nhiều một chút, có phải sẽ không gầy như vậy không.

Vào trung học cơ sở, Đoàn Tử Phong mua xe đạp, Cát Mặc Mặc cũng đương nhiên có tài xế riêng đầu tiên trong đời. Trong mùa đông Đoàn Tử Phong sợ rau mầm bị lạnh không tốt, vì thế mỗi lần trước khi đến trường đều phải kiểm tra mũ khăn quàng cổ khẩu trang bao tay của cậu một lần, ngày nào đó tay Cát Mặc Mặc trong lúc vô ý đưa vào trong quần áo Đoàn Tử Phong, ấm áp, vì thế hạnh phúc nheo mắt lại, gió lạnh thấu xương thổi ào ào vào trong quần áo, Đoàn Tử Phong đông lạnh ở trong lòng không ngừng bùng nổ nói tục, nhưng khi tới trường học vừa sờ tay Cát Mặc Mặc, ấm vùn vụt, lửa trong lòng cũng đã biến mất, dù sao cơ thể mình khỏe, cứ xem như là cho Cát Mặc Mặc phúc lợi.

Khi trung học, tóc Cát Mặc Mặc càng ngày càng đen, cằm càng ngày càng nhọn, ánh mắt cũng càng lúc càng sáng, không còn giống trước kia tan học thì chạy đến trong lớp Đoàn Tử Phong, lúc tan học cũng không đợi Đoàn Tử Phong cùng về nhà, Đoàn Tử Phong thường xuyên qua lại phát bực rồi, buổi tối nào đó vọt vào nhà Cát Mặc Mặc dựng râu tròng mắt, dọa di Cát hoảng sợ.

“Con nít không thể đánh nhau a.” Dì Cát che chở Cát Mặc Mặc ở sau người.

“Mẹ.” Cát Mặc Mặc bắt đắc dĩ: “Tử Phong đánh con làm chi?”

Dì Cát nghĩ cũng phải, từ nhỏ hai đứa đã thân rồi, không lý do đột nhiên sẽ không thân.

Cát Mặc Mặc dẫn Đoàn Tử Phong lên lầu vào phòng mình, đẩy đẩy hắn: “Cậu làm sao vậy nha?”

Đoàn Tử Phong nghẹn lời, mình nên nói gì? Cậu vì sao không tới tìm mình? Vì sao không để ý tới mình? Vì sao không đợi mình? Sao nghĩ khác người thế nào, đánh chết cũng nói không nên lời.

“... Mình đi về.” Đoàn Tử Phong trong lòng biệt khuất, quay đầu đi ra ngoài.

“Tử Phong.” Cát Mặc Mặc ở sau gọi hắn lại, thanh âm nho nhỏ.

“Àn?” Đoàn Tử Phong quay đầu lại nhú mày, Cát Mặc Mặc đôi mắt đỏ rực, vì thế sốt ruột: “Ai ức hiếp cậu? Mình đi trừng trị nó cho cậu!”

Cát Mặc Mặc lắc đầu, do dự một chút, vẫn mở miệng nói: “Mình không phải cố tình không để ý tới cậu.”

Đoàn Tử Phong cảm giác mình gì cũng tốt, chỉ là mềm lòng, vốn rất tức giận, nhưng vừa nghe cậu nói như thế, bất kể như thế nào cũng bực bội không nổi.

“Có bạn học nói hai chúng ta, quan hệ không bình thường.” Cát Mặc Mặc dè dặt nhìn về mặt Đoàn Tử Phong.

“Cái gì?” Đoàn Tử Phong tặc mao: “thằng khốn nào nói? Ông đây đi làm thịt nó! nó mới không bình thường!”

Cát Mặc Mặc hít hít mũi cúi đầu không nói lời nào.

Đoàn Tử Phong không thể nhìn bộ dạng biệt khuất của cậu, liền đi qua ngồi ở bên cạnh cậu: “Àn, người ta nói sao là chuyện của họ, cậu đừng để trong lòng.”

Cát Mặc Mặc vẫn không nói chuyện.

“Được được được.” Đoàn Tử Phong thỏa hiệp: “Mình đây sau này cũng không sang lớp cậu tìm cậu nữa.”

Cát Mặc Mặc vẫn không nói chuyện.

Đoàn Tử Phong bắt đắc dĩ, đứng lên đi ra ngoài.

Cát Mặc Mặc nằm lì ở trên giường cắn gối đầu, Đoàn Tử Phong cậu là đại đầu gối!!

2. Chương 2

Edit: SamLeo

Ngày hôm sau lúc tan học, Cát Mặc Mặc lưng đeo ba lô to ử ra ử rữ ra khỏi cổng trường trung học, vừa quẹo vào một đường tắt nhỏ đã bị người bịt miệng kéo tới góc.

Lúc ấy đang thịnh hành phim hình sự trinh sát Hồng Kông, Cát Mặc Mặc thực đương nhiên nghĩ tới biến thái sát nhân cuồng, vì thế sợ tới mức hồn vía lên mây, tên của Đoàn Tử Phong bắt giác kêu ra miệng, nghĩ thầm cậu có nhanh chóng tới cứu mình không a.

“Di, sao cậu biết là mình?” Đoàn Tử Phong thực nghi hoặc buông tay.

Cát Mặc Mặc bị dọa đến choáng đầu, quay đầu nước mắt đầm đìa nhìn chằm chằm Đoàn Tử Phong hồi lâu, cuối cùng hoàn hồn, “Oa” một tiếng ôm Đoàn Tử Phong liền bắt đầu khóc.

“Uy, cậu chưa đến nỗi chứ?” Đoàn Tử Phong lại càng hoảng sợ, vốn dự định trêu cậu một chút, sao khóc thành như vậy?

“Mình sai rồi được chưa?” Đoàn Tử Phong bắt đắc dĩ vỗ vỗ lưng cậu.

Cát Mặc Mặc mấy ngày này trữ một bụng oan ức, lần này đúng lúc bắt được cơ hội, vì thế ôm Đoàn Tử Phong khóc thiên hôn địa ám.

“...” Đoàn Tử Phong không nói gì, vừa bắt đầu còn biết nhận lỗi, đến phần sau bắt đầu buồn bực, rồi đến sau đó thì bùng nổ: “Cát Mặc Mặc cậu khóc đủ chưa?! Ông đây phải về nhà làm bài tập!”

Cát Mặc Mặc bị rống cái lỗ tai vang ong ong, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Đoàn Tử Phong: “Khóc đủ rồi.”

Đoàn Tử Phong bị chọc tức nở nụ cười, vươn tay giúp cậu lau lau nước mắt: “Đàn ông con trai khóc thành như vậy, mắc cỡ chết người.”

Cát Mặc Mặc hít hít mũi, hơi xấu hổ.

Đoàn Tử Phong cầm tay Cát Mặc Mặc đi về nhà, vừa đi vừa nghĩ, lá gan của rau mầm nhỏ thật nhỏ, gốc muốn chết.

Bắt đầu từ ngày đó, Đoàn Tử Phong mỗi ngày sau khi tan học cũng sẽ ở đường tắt nhỏ đợi Cát Mặc Mặc, sau đó hai người cùng nhau về nhà.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, Cát Mặc Mặc điền một trường đại học sư phạm, Đoàn Tử Phong lúc ấy đang ở nhà Cát Mặc Mặc chơi, cũng chẳng thém nghĩ nhiều, tiện tay ném một tờ bảng nguyện vọng cho Cát Mặc Mặc: “Rau mầm nhỏ giúp mình chép một phần, phải giống như đúc a.”

“Cậu thật sự muốn làm thầy giáo a?” Cát Mặc Mặc trong lòng vừa vui vẻ vừa áy náy: “Cậu không phải luôn muốn thi học viện quân đội?”

Đoàn Tử Phong thật ra đã đấu tranh mấy buổi tối rồi, làm không quân lái máy bay là mơ ước suốt đó giờ của bản thân, bộ dạng đeo dù nhảy từ trên trời xuống nghĩ anh tuần thể nào, nhưng nếu muốn như vậy

phải có mấy năm gặp không được Cát Mặc Mặc, nói không chừng chờ mình lái máy bay trở về, Cát Mặc Mặc đã có một đám con trai con gái rồi, nghĩ đến tình cảnh này, Đoàn Tử Phong đã vô duyên vô cớ run rẩy toàn thân, vì thế suy đi nghĩ lại cả buổi, cuối cùng vẫn quyết định cùng một chỗ với Cát Mặc Mặc, làm thầy giáo có kỳ nghỉ lại được người tôn kính, cũng không tồi a.

Một tháng sau, hai người trong cùng một ngày nhận được thư thông báo trúng tuyển, Cát Mặc Mặc vui mừng ở trên ghế sa lon nhảy tới nhảy lui, nhảy nhào vào trong lòng Đoàn Tử Phong ngây ngô cười.

“Thì lên đại học mà thôi... còn vui mừng thành như vậy?” Đoàn Tử Phong không nói gì, bưng một mâm nho vừa ăn vừa đút vào miệng Cát Mặc Mặc: “Đừng cười nữa này, cầm rớt rồi!”

Vào đại học, Cát Mặc Mặc học Trung văn Đoàn Tử Phong học Logistics, hai khu trường cách rất xa, xa đến hai người đều hết sức buồn bực, ký túc xá của Cát Mặc Mặc có một cậu trai cực phẩm, không nói vệ sinh lại ngang ngược, lúc trình diện Đoàn Tử Phong giúp Cát Mặc Mặc mang hành lý vào ký túc xá, mới vừa vào cửa thì thấy một nam sinh to lớn vừa đen vừa béo đang ngồi ở trên thảm giường ăn chuối tiêu, cánh tay trần toàn thân trên dưới chỉ mặc một cái quần lót.

Ông trời, Đoàn Tử Phong nhìn nam sinh kia lại nhìn nhìn Cát Mặc Mặc gầy teo nho nhỏ, mang hành lý lại ra cửa.

“sao vậy?” Cát Mặc Mặc đuổi theo ra.

“Mình mang cậu đi thuê phòng ngoài trường.” Đoàn Tử Phong rất nghiêm túc: “Mình không cho cậu ở chung với Kim Cang kia.” Nghĩ nghĩ, lại thêm vào một câu: “Còn là một Kim Cang thích phô hàng!”

Cát Mặc Mặc cười phun.

Phòng ở Đoàn Tử Phong tìm là một nhà trọ nho nhỏ, cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, Cát Mặc Mặc đi mười phút là có thể đến lớp học, Đoàn Tử Phong đón xe đi học cũng gần một tiếng.

Chuyển nhà ngày đó Cát Mặc Mặc thật vui vẻ, ôm một chậu hoa đi ở phía trước, quay đầu cười với Đoàn Tử Phong xách bốn năm cái túi nhựa to, mặt trời mùa thu ấm áp rực rỡ, vụn vặt rơi vào trên mặt Cát Mặc Mặc, chiếu đến toàn thân tinh xảo lại rạng rỡ, Đoàn Tử Phong nháy mắt mấy cái, ngô... Quên đi, có thể làm cho Cát Mặc Mặc vui vẻ như thế, bản thân ít ngủ chút thì cứ ít ngủ chút đi, dù sao cũng hơn ném một mình cậu ấy ở ký túc xá bị ức hiếp.

Lúc năm hai, Đoàn Tử Phong cứ thật buồn phiền, bộ dạng Cát Mặc Mặc rất xinh đẹp, đi đến đâu cũng triệu người.

“Mình mới không muốn nói yêu đương.” Cát Mặc Mặc ngồi xếp bằng dưới đất chơi game: “Cậu rống cái gì nha!”

“Cậu xem cậu xem, lại có người gửi tin nhắn tìm cậu đi quan hệ hữu nghị!” Đoàn Tử Phong cầm di động của Cát Mặc Mặc đau lòng nhức óc.

“Mình không phải không đi sao?” Cát Mặc Mặc bị Đoàn Tử Phong làm phiền không có cách nào tiếp tục chơi game, vì thế quay đầu nhìn hẩn thờ dài: “Cậu không phải cũng có rất nhiều nữ sinh tìm?”

“Nữ sinh thì thôi, sao còn có nam sinh tìm cậu đi xem phim? Đoàn Tử Phong càng xem di động của Cát Mặc Mặc càng tức giận: “cái người năm tư Lâm gì đó!”

Cát Mặc Mặc chớp chớp con mắt, Đoàn Tử Phong đây là đang... Ghen?

“Sau này ai tìm cậu cũng không được đi!” Đoàn Tử Phong vẽ mặt nghiêm túc uy hiếp đe dọa: “Đi cũng cần tôi đi cùng! Bằng không lỡ gặp phải biến thái, cậu cũng sẽ không về được nữa rồi.”

Cát Mặc Mặc thiếu chút nữa cười phun, người này thực xem mình là con nít mà?

“Cậu cười cái gì?” Đoàn Tử Phong hung dữ niết má cậu: “Lời của tôi nghe được chưa?!”

Cát Mặc Mặc ngoan ngoãn gật đầu, cười híp mắt.

Năm tư sau khi tốt nghiệp, Cát Mặc Mặc bảo nghiên, Đoàn Tử Phong thi đậu nghiên cứu sinh của trường đại học nào đó ở thành phố bên cạnh, trước khi đến trường Đoàn Tử Phong giống như con khỉ nhảy lên nhảy xuống, không yên lòng kiểm tra ký túc xá của Cát Mặc Mặc mấy lần.

“Cậu cũng quá khoa trương rồi đi?” Cát Mặc Mặc ngồi ở trên giường không nói gì.

“kỳ túc xá của cậu ở lầu một, lỡ nửa đêm có người trèo vào thì sao?” Đoàn Tử Phong quay đầu trừng cậu: “Mình là tốt bụng giúp cậu!”

“Mình một thằng con trai, người nào nửa đêm trèo vào phòng mình làm gì?” Cát Mặc Mặc dờ khóc dờ cười.

Đoàn Tử Phong phớt lờ cậu, nghĩ thầm cậu còn đẹp hơn nữ sinh.

Sau khi xác định thanh chắn của cửa sổ rất chắc chắn, Đoàn Tử Phong yên tâm, ngồi ở bên bàn uống nước.

“Kiểm tra xong rồi à?” Cát Mặc Mặc buồn cười nhìn hắn.

Đoàn Tử Phong uống nước được một nửa, đột nhiên nhớ tới một việc: “Lúc năm hai cái người hết sức quần cậu kia, Lâm gì gì đó, có phải cũng học tiến sĩ ở trường này không?”

“Àn.” Cát Mặc Mặc vừa gật đầu, thì thấy Đoàn Tử Phong biến sắc, vì thế vội vàng giải thích: “Mình cũng là nghe đồng học nói, với lại anh ta hình như ở cùng một hỗn huyết nam sinh ngoài trường.”

“Anh ta quả nhiên thích nam a.” Đoàn Tử Phong mở to mắt, nghĩ thầm hoàn hảo bản thân bảo hộ Cát Mặc Mặc được tốt, bằng không nói không chừng để cho người cuỗm đi rồi.

“Àn, hai tháng nữa chính là sinh nhật mình, đến lúc đó cậu nhớ lên mạng nói chuyện phiếm cùng mình a.” Cát Mặc Mặc đẩy đẩy Đoàn Tử Phong không nói kiểm chuyện.

Đoàn Tử Phong lơ đãng ừ một tiếng, nghĩ thầm bằng không hàn thêm một lớp thanh chắn cho Cát Mặc Mặc?

Hai tháng cứ qua rất nhanh, tới ngày sinh nhật Cát Mặc Mặc, Đoàn Tử Phong xong lớp buổi sáng thì chạy như bay đến nhà ga chen chúc xe lửa, nghĩ thầm gấp díp đi kiểm tra một chút rau mầm nhỏ có béo lên chút nào không!

Tới cửa ký túc xá Cát Mặc Mặc, Đoàn Tử Phong gõ cửa, bang bang bang nửa ngày cũng không ai mở.

“Cậu tìm Mặc Mặc à?” cửa phòng bên mở ra, một nam sinh thò ra nửa cái đầu: “Cậu ấy xin phép đi du lịch rồi, sáng nay mới đi.”

“Cái gì?!” Đoàn Tử Phong nghe nói vậy giật mình, Cát Mặc Mặc chán nhất chạy lung tung khắp nơi, sao có thể một mình chạy đi du lịch, vì thế hung thần ác sát túm nam sinh hỏi: “đi cùng ai?”

Nam sinh bị hấn rống cả người khê run rẩy.

“Mày làm gì!” Từ trong phòng xông một nam sinh vóc dáng cao ráo chộp nam sinh kia về trong lòng ngực mình: “mày là thằng nào a có bệnh à!”

“Tiểu Hắc người này thật đáng sợ!” nam sinh quần ở trên người hấn ta ô ô ô.

Nam sinh vóc dáng cao ráo trừng mắt nhìn Đoàn Tử Phong một cái, hung tợn đóng sầm cửa.

Đoàn Tử Phong nổi giận, Cát Mặc Mặc cũng ở cùng người nào a! hèn chi học xấu rồi, không nói tiếng nào chạy đi du lịch? Quý biết cùng nữ sinh nào đi. Vừa thở hỗn hển dự định gọi điện thoại cho cậu, di động lại tự mình ong ong ong rung lên.

“Tử Phong.” thanh âm Cát Mặc Mặc mang theo giọng nghẹn ngào: “Cậu ở đâu a? Mình ở dưới ký túc xá cậu chờ thật lâu cũng không thấy cậu về...”

“Cái gì?” Đoàn Tử Phong .

Cát Mặc Mặc hơi hoảng: “Mình đi vội hiện trên người chỉ còn sáu đồng tiền...”

“Cậu ở đó đợi, mình lập tức trở về.” Đoàn Tử Phong dờ khóc dờ cười, trước tiên gọi cho cậu bạn thân kêu y dẫn Cát Mặc Mặc về ký túc xá đợi, mình mua vé xe lửa vội vã về ngay.

Về tới ký túc xá đã là tám giờ tối, Cát Mặc Mặc quả nhiên ngoan ngoãn ngồi ở ký túc xá bên cạnh.

Cùng bạn học nói lời cảm ơn xong hai người trở lại ký túc xá của Đoàn Tử Phong, Cát Mặc Mặc cười híp mắt: “Tử Phong.”

Đoàn Tử Phong bẹo má cậu nắn tới nắn lui: “Ai kêu tự mình chạy tới, cũng không nói trước một tiếng a?”

“Mình muốn cho cậu kinh hỉ a.” mặt Cát Mặc Mặc bị kéo biến dạng, nói chuyện mơ hồ không rõ.

“Kinh cái đầu cậu a!” Đoàn Tử Phong hung hăng gõ đầu cậu một cái, nghĩ thầm mình sớm muộn cũng bị rau mầm này giày vò chết!

Cát Mặc Mặc oan ức sờ sờ đầu, bụng cục cục kêu ầm.

“Đi, dẫn cậu đi ăn cơm.” Đoàn Tử Phong cầm áo khoác của mình cho Cát Mặc Mặc: “Bên ngoài lạnh, mặc vào đi.”

Cát Mặc Mặc mặc quần áo của Đoàn Tử Phong rất buồn bực, vì sao áo khoác cậu ta mình mặc vào đều giống áo gió?

Cơm nước xong xuôi hai người men theo đường cái chậm chậm đi về, lúc đi được một nửa Đoàn Tử Phong nhớ tới một việc, vì thế đẩy đẩy Cát Mặc Mặc: “Àn... Sinh nhật vui vẻ a!”

Cát Mặc Mặc nghe vậy mặt mày hớn hở, mắt hoa đào xinh đẹp chớp chớp.

Đoàn Tử Phong nhìn thấy má lúm đồng tiền nhỏ thật sâu trên má Cát Mặc Mặc, đột nhiên cũng có chút thất vọng, rau mầm nhỏ nếu là cô bé thì tốt rồi.

Sau nữa Cát Mặc Mặc ở lại trường học làm thầy giáo, Đoàn Tử Phong cũng nộp đơn vào cùng một trường, quan hệ hai người cũng vẫn cứ treo lơ lửng như vậy, Cát Mặc Mặc không biết Đoàn Tử Phong rốt cuộc nghĩ thế nào, cho nên cũng không dám tự mình làm rõ, sợ nói rồi ngay cả bạn bè cũng không được làm.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Cát Mặc Mặc nằm ở trên giường nhớ lại hồi ức đã qua vẫn khó chịu, uống thuốc dạ dày cũng không có một chút hiệu quả, nên đau thế nào vẫn đau thế ấy, đến sau thật sự không kiên trì nổi, vừa định gọi điện thoại cho Đoàn Tử Phong, đột nhiên thì nhớ lại hẳn hôm nay trước khi đi từng nói... mình nếu gọi cho hắn, có lẽ sẽ bị mắng chết a?

Cát Mặc Mặc đóng nắp di động, tùy tiện nhét thuốc giảm đau vào miệng, càng đau càng tủi thân

3. Chương 3

Edit: SamLeo

Góc khác của Thành phố, Đoàn Tử Phong vừa uống cà phê vừa gõ luận văn, vẫn buồn ngủ đến không ngừng gật gù, đến sau thật sự không kiên trì nổi nữa, vì thế tìm điện thoại gọi cho Cát Mặc Mặc, nghĩ thầm gây rối rau mầm một chút, nghe cậu tặc mao rống bản thân hai câu nói không chừng sẽ thanh tỉnh.

Điện thoại chuyển xong thanh âm Cát Mặc Mặc yếu ớt: “sao vậy?”

Đoàn Tử Phong sững sốt, không đúng theo thói quen thường ngày của Cát Mặc Mặc, đang ngủ bị đánh thức hẳn là chữ mình thiếu đạo đức mới đúng, hôm nay uống lộn thuốc sao?

“Không nói lời nào mình cúp a.” Cát Mặc Mặc thật sự không tâm tình nói chuyện phiếm với hắn: “Cậu ngoan ngoãn viết luận văn đi, ngày mai gặp.”

Đoàn Tử Phong nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm tí tít, càng nghĩ càng không yên, vì thế đóng Computer đi xuống khởi động xe, tới nhà Cát Mặc Mặc nhấn chuông cửa leng keng leng keng, thật lâu mới thấy Cát Mặc Mặc chân trần mở cửa.

“Cậu sao vậy?” Đoàn Tử Phong bị dọa giật mình, Cát Mặc Mặc sắc mặt tái nhợt, đầu tóc lộn xộn như ổ chim, áo ngủ cũng dúm dỏ, nhìn qua một giây sau thì sẽ ngất xỉu.

“Dạ dày đau.” Cát Mặc Mặc như gặp được cứu tinh.

Đoàn Tử Phong thở dài, ôm cậu chạy xuống lầu.

“Lái xe cẩn thận a.” Cát Mặc Mặc ngồi ở ghế phụ yếu ớt dặn dò.

Đoàn Tử Phong trong lòng đang chửi thề, lần sau lúc rau mầm mua nhà nhất định phải kêu cậu mua ở bên cạnh bệnh viện!

Sau khi tới bệnh viện đăng ký khám gấp tiêm dịch truyền, Cát Mặc Mặc rất nhanh thì an an ổn ổn ngủ, Đoàn Tử Phong kéo bác sĩ hỏi nửa ngày mới yên tâm, trở lại phòng bệnh thấy Cát Mặc Mặc đang ngủ say, mới cảm thấy mình cũng buồn ngủ đến không chịu nổi, tiền thường luận văn vô dụng gì đó đều là mây bay, dù sao đêm nay cũng viết không xong rồi, ngủ quan trọng nhất!

Sáng ngày thứ hai Cát Mặc Mặc bị ánh mặt trời chói lọi ngoài cửa sổ lay tỉnh, đầu tiên liếc mắt nhìn thấy chính là khuôn mặt gần trong gang tấc của Đoàn Tử Phong, nhìn thế nào đẹp trai như thế.

Đoàn Tử Phong mơ mơ màng màng gục kéo mí mắt nhìn nhìn, chỉ nhìn thấy một đôi mắt trong veo, vì thế vươn tay ôm chầm cậu tiếp tục ngủ.

Ba giây sau, Đoàn Tử Phong phản ứng lại, mở choàng mắt nhìn trong lòng mình, chỉ thấy Cát Mặc Mặc đang vẽ mặt vô tội đối diện mình.

“Sớm a.” Cát Mặc Mặc chớp chớp mắt.

“Sớm cái đầu của cậu a!” Đoàn Tử Phong nhớ tới chuyện tối qua, bực bội không kìm được, kéo cổ áo cậu ngồi ở trên giường bắt đầu gào: “Rõ ràng dạ dày có bệnh còn ăn cay, ăn thì ăn đi còn ăn nhiều như vậy, ăn xong rồi khó chịu vẫn không gọi điện thoại cho mình, nếu tối qua không có mình đi tìm, cậu định làm sao a?!”

Cát Mặc Mặc bị hấn lay thất điên bát đảo: “... chóng mặt chóng mặt...”

“Ngất rồi tốt nhất!” Đoàn Tử Phong buông tay, ngồi xếp bằng ở bên cạnh cậu chỉ tiếc rên sát không thành thếp: “cậu sao lại trí nhớ không lâu, ớt cứ ăn ngon như vậy?!”

Ớt khó nhất ăn. Cát Mặc Mặc ở trong lòng nghĩ.

“Mình giúp cậu xin phép rồi, cậu ở bệnh viện đợi đi, mình phải lên lớp.” Đoàn Tử Phong vỗ vỗ đầu cậu uy hiếp: “Sau này nếu để mình thấy cậu ăn cay, mình sẽ may miệng cậu lại!”

Cát Mặc Mặc cười híp mắt phát tay với hấn: “Đi đi.”

Đoàn Tử Phong cầm giận đi tới cửa lại vọt trở về, ấn đầu Cát Mặc Mặc cuồng vào một trận, trong lòng mới xem như cân bằng một chút —— ham ăn của rau mầm hại luận văn của mình chưa viết xong, nhất định sẽ bị viện trưởng phê bình!

Cát Mặc Mặc đội đầu ổ gà ôm mền ngồi trên giường ngáy ngô cười, dọa y tá vào đưa thuốc giạt nẩy mình.

Ba ngày sau Cát Mặc Mặc ra viện, Đoàn Tử Phong lái xe đón cậu trở về nhà —— nhà mình.

“Đi ngược.” Cát Mặc Mặc đưa tay đẩy đẩy hấn.

“bác sĩ nói dạ dày cậu phải dưỡng hai tháng, trong hai tháng này cậu chuyển đến ở cùng mình, vừa vặn nhà mình nhiều hơn một phòng ngủ, tránh cậu lại ăn vụng ớt.” Đoàn Tử Phong nói đúng lý hợp tình: “Mình đã dọn gia tài của cậu về nhà mình rồi.”

Cát Mặc Mặc mở to hai mắt: “Cậu cũng chưa hỏi ý kiến mình!”

“Cậu không đồng ý?” Đoàn Tử Phong liếc xéo cậu.

Cát Mặc Mặc vội lắc đầu.

Đoàn Tử Phong rất hài lòng, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, Cát Mặc Mặc thấy ai cũng giỏi nói, chỉ có ở trước mặt mình thường xuyên cà lăm, làm cho mình rất có cảm giác thành tựu.

Hai người về tới nhà, Cát Mặc Mặc thở dài: “Nhà cậu y như cái chuồng heo.”

“bữa bãi thì bữa bãi, dài dòng.” Đoàn Tử Phong đĩnh đạc nằm ở trên ghế sofa bấm remote.

“cậu không phải đón mình tới nhà cậu dưỡng bệnh sao?” Cát Mặc Mặc đứng ở cửa nhìn Đoàn Tử Phong.

“Đúng vậy.” Đoàn Tử Phong đổi đến kênh quân sự: “Đêm nay ăn cháo.”

“Bây giờ đã 7 giờ tối rồi.” Cát Mặc Mặc nhắc nhở.

“Vậy nhanh đi nấu cơm đi.” Đoàn Tử Phong không chớp nhìn chăm chăm màn hình TV.

“...!” Cát Mặc Mặc muốn khóc: “Mình là người bệnh!”

“Mình không biết nấu cơm.” Đoàn Tử Phong đáp thành thật.

Cát Mặc Mặc nắm tay nghiêng răng vào phòng bếp, vung vẩy dao xem trứng bách thảo thành Đoàn Tử Phong mà băm... đâu phải là đón mình đến dưỡng bệnh, rõ ràng chính là tìm bảo mẫu miễn phí giúp cậu ta!!

Cơm chiều là nhật không sai mấy cháo thịt nạc trứng bách thảo và đậu hũ cải xanh, Đoàn Tử Phong ăn không ngừng buồn bực, nhưng ngấm lại bộ dạng khó chịu tối hôm qua của Cát Mặc Mặc, vẫn cố dằn ý nghĩ kêu thức ăn bên ngoài, không phải là hai tháng sao, coi như là ức khổ tư điếm (nhớ lại cực khổ đã qua, nghĩ lại cuộc sống hạnh phúc hôm nay)!

Hai tháng sau Cát Mặc Mặc hết bệnh, nhưng Đoàn Tử Phong không những không cho cậu dọn về, ngược lại một lần nữa lên lên lái xe đến nhà cậu, dọn hết tài sản còn lại của cậu về nhà mình.

Cát Mặc Mặc dưới nắm tay uy hiếp của hắn, bên ngoài không chịu không muốn trong lòng hết sức vui mừng tiếp tục ở lại.

Sau đó, Đoàn Tử Phong dứt khoát đem căn hộ độc thân của Cát Mặc Mặc cho thuê.

Tiếp tục sau nữa, Đoàn Tử Phong càng ngày càng cảm thấy Cát Mặc Mặc quả thực lợi hại cực kỳ, bắt đầu từ khi cậu dọn đến nhà mình, trong nhà luôn luôn sạch sẽ ngăn nắp, mỗi ngày còn có bữa sáng cùng bữa tối nóng hổi, thức ăn trong một tháng cũng không lặp lại, miệng Đoàn Tử Phong được nuôi quen rồi, chỉ cảm thấy căn tin cũng khó ăn cơm bên ngoài cũng khó nuốt, chỉ có cơm rau mầm nấu mới ngon.

Sau đó lại sau đó, Đoàn Tử Phong vào một tối nào đó đột nhiên bắt đầu thu thập hành lý.

“Phải đi công tác?” Cát Mặc Mặc đứng ở cửa nghỉ ngơi, không nghe nói a.

“Không phải.” Đoàn Tử Phong lắc đầu: “Mẹ mình gọi điện thoại nói trong nhà có chút chuyện, kêu mình cuối tuần này tranh thủ về một chuyến, hồi bà là chuyện gì cũng không nói.”

“Trở về gửi lời hỏi thăm giúp mình a.” Cát Mặc Mặc giúp Đoàn Tử Phong đóng nắp hành lý.

Đoàn Tử Phong đau đầu, trở về có lẽ sẽ bị truy hỏi chuyện bạn gái.

Lúc cuối tuần Cát Mặc Mặc một mình ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon xem TV, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân nhà mình.

“Mặc Mặc a, Tiểu Phong nhà bên cạnh cũng trở về xem mắt rồi, con chừng nào thì mới có thể dẫn bạn gái về cho mẹ nhìn một cái a?” dì Cát rất bất mãn.

Cát Mặc Mặc sững sờ, cứng ngắt qua quýt mấy câu rồi cúp điện thoại, trong đầu ong ong lộn xộn vang, Đoàn Tử Phong về nhà xem mắt hắn về nhà xem mắt!!

Vẫn trốn tránh lâu như vậy không suy nghĩ vấn đề này nữa, nhưng cuối cùng vẫn trốn không thoát.

Lúc tiểu học muốn cùng cậu ấy vào một trường trung học, khi trung học muốn cùng cậu ấy học một trường đại học, đến đại học muốn cùng cậu ấy ở lại một thành thị, đến bây giờ ở cùng thành phố, rồi lại nghĩ có

thể cả đời cứ ở chung như vậy, Cát Mặc Mặc cảm thấy bản thân càng ngày càng tham lam, bây giờ tốt rồi, hi vọng gom lại quá nhiều, làm cho lúc ngã xuống vừa đau vừa thảm hại.

Di động tích tích vang, Cát Mặc Mặc cầm lên xem, là Đoàn Tử Phong không biết khi nào thì len lén thiết lập lời nhắc nhở, một thằng bé vừa đáng ghét vừa xấu xí đang giương nanh múa vuốt, nhắc nhở tin tức là mình ba ngày sau về nhà!

Ai quản cậu lúc nào thì về nhà! Cát Mặc Mặc đau đầu sắp nổ tung, thói quen muốn đi tìm Diazepam, nhưng thể nào cũng tìm không thấy, mới nhớ tới từ khi dọn đến ở chung với Đoàn Tử Phong, bản thân cũng đã không mất ngủ cả đêm như trước kia nữa, mỗi ngày đều ngủ thực an an ổn ổn, sao còn cần phải chuẩn bị thuốc ngủ? Quay đầu nhìn thấy rượu đỏ trong quầy rượu, Cát Mặc Mặc cầm lên cứ trút vào bụng, uống say nhanh chút, uống say cũng sẽ không nghĩ đến cậu ấy nữa!

Ba ngày sau Đoàn Tử Phong cả người treo mấy bao lớn đặc sản quê hương Cát Mặc Mặc thích ăn nhất hớn hờ trở về nhà, sau khi mở cửa bị dọa sợ, nhà mình đã thật lâu không bữa bãi như vậy, Đoàn Tử Phong đầu óc lơ mơ, không phải là Cát Mặc Mặc bị du côn bắt cóc đi rồi chứ? Sớm biết vậy thì không trở về, còn tưởng là chuyện gì đâu, tình cảm là về xem mắt, muốn nhâm chán bao nhiêu có bấy nhiêu. Lấy điện thoại gọi cho Cát Mặc Mặc, lại được một người đồng sự bắt máy.

“Cát Mặc Mặc đâu?” Đoàn Tử Phong nổi nóng, đã nói mình hôm nay về nhà, rau mầm sao còn chạy ra ngoài chơi vớ vẩn?

“Mặc Mặc cậu ấy bị bệnh, ở 206 khoa nội Bệnh Viện Đệ Nhất, cậu ——” đồng sự còn chưa nói xong, Đoàn Tử Phong đã cúp máy chạy ra ngoài.

Lúc tới bệnh viện, hai ba đồng sự hệ Trung văn đang ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Tử Phong cậu đã đến rồi nha.” Đồng sự A vầy vầy hân: “Cát Mặc Mặc ở bên trong truyền dịch, đang ngủ, sợ ảnh hưởng cậu ấy nghỉ ngơi, bọn tôi bèn ra ngoài này.”

“Cậu ấy làm sao vậy? Đoàn Tử Phong lo lắng.

“Không chuyện gì lớn, bác sĩ nói là uống rượu say, không nhìn ra a Mặc Mặc hóa ra dững mãnh như vậy.” Đồng sự B lắc đầu: “Quả nhiên vẫn là người không thể nhìn bề ngoài, không uống thì thôi, vừa uống lại có thể vào bệnh viện, bác sĩ nói cậu ấy buổi chiều có thể xuất viện.”

“Uống rượu?” Đoàn Tử Phong tức giận lệch mũi: “Ăn ớt vào bệnh viện một lần, uống rượu lại vào bệnh viện một lần, có người như cậu ta không xem trọng bản thân sao?”

“Cát Mặc Mặc từng ăn ớt vào bệnh viện?” Đồng sự B vui vẻ: “Không phải đâu, lúc bọn tôi đi ra ngoài cậu ta không phải không ăn cay sao, bọn tôi ăn món cay Tứ Xuyên cậu ta đều một mình ăn tàu hũ, nói là ăn ớt phiền nhất.”

“cậu đã đến thì tốt rồi, quan hệ của cậu và Mặc Mặc tốt nhất, bọn tôi về trước, di động của cậu ta, cậu nhớ đưa lại cho cậu ta a.” Đồng sự C vỗ vỗ bả vai Đoàn Tử Phong.

Đoàn Tử Phong nhìn thấy bọn họ rời đi, vẫn có chút không kịp phản ứng, Cát Mặc Mặc ghét nhất ăn cay sao? Vậy cậu ấy mỗi lần ăn cơm với mình đều đi quán món cay Tứ Xuyên? Nghĩ tiếp, mỗi lần cậu ấy hình như đều sẽ kêu cải xanh gì gì đó, rồi giả vờ giành bỏ tưng với mình, sau đó tiếp tục ăn cơm trắng rau dưa.

Đoàn Tử Phong vô thức mở hộp thư của Cát Mặc Mặc, một cái hai cái mười cái một trăm cái, toàn bộ đều là tin nhắn mình gửi cậu, một cái cũng không xóa.

Sau đó, Đoàn Tử Phong ngu ngơ rồi.

4. Chương 4

Edit: SamLeo

Y tá đi ra khỏi phòng, nhìn Đoàn Tử Phong một cái: “Người nhà?”

Đoàn Tử Phong hơi máy móc gật gật đầu.

“Cậu ấy tỉnh ngủ.” y tá tốt bụng nhắc nhở.

Đoàn Tử Phong do dự một chút, vẫn đẩy cửa đi vào, Cát Mặc Mặc nghe được tiếng động quay đầu, thấy là Đoàn Tử Phong, sửng sốt.

“Mình về nhà, cậu không ở, liền gọi hỏi, bọn họ nói cậu nhập viện rồi.” Đoàn Tử Phong lên tiếng.

Cát Mặc Mặc nghe vậy cười gượng: “Lần này về quê thế nào?”

“Rất tốt.” âm thanh Đoàn Tử Phong nhỏ gần như nghe không được: “Mẹ mình kêu về xem mắt.”

“Mình biết, mẹ mình gọi điện thoại nói với mình rồi.” Cát Mặc Mặc trong lòng chua xót ừn ừn kéo đến.

Cho nên đây là lý do cậu uống rượu? Đoàn Tử Phong thấy vành mắt Cát Mặc Mặc ửng đỏ, xoay người chạy trốn.

Chưa từng nghĩ có thể như vậy, Cát Mặc Mặc thì rất tốt, cái gì cũng tốt, nhưng cậu và mình đều là con trai, hai thằng con trai muốn sống chung thế nào?

Cát Mặc Mặc nhìn bóng lưng có chút bối rối của cậu ta cười khổ, Đoàn Tử Phong không ngu ngốc, bản thân biết một ngày nào đó cậu ta sẽ phát hiện, nhưng lại không nghĩ rằng sau khi cậu ta phát hiện, lại có thể phản ứng như thế, thái độ của cậu ta rõ ràng như vậy, mình cũng đã không còn có lý do gì tiếp tục ở lại nhà cậu ta nữa đi?

Đoàn Tử Phong ở bờ biển ngồi suốt mười tiếng, mười một giờ tối mới về nhà, mở cửa một mảnh tối đen, bật đèn nhìn, không ngoài dự đoán, Cát Mặc Mặc mang đi toàn bộ hành lý của cậu, hoàn toàn dọn đi rồi.

Lười đánh răng rửa mặt, Đoàn Tử Phong ném mình lên giường, nhắm mắt lại muốn ngủ, trong đầu lại đều là bộ dạng của Cát Mặc Mặc.

Lúc lớp bốn Cát Mặc Mặc là ủy viên học tập, mỗi lần mình lười làm bài tập đều là cậu cố gắng bắt chước chữ viết của mình, lén giúp mình bổ sung đầy đủ, còn sẽ chép bài thay mình, giúp mình đề cho bằng sách vở nhảm nhí.

Vào lớp chín hai người vì tiết kiệm thời gian thuê một căn hộ ở ngoài trường, căn hộ rất nhỏ cũng rất cũ, đến mùa đông lạnh muốn chết, thân thể Cát Mặc Mặc kém không chịu được lạnh, vì thế mình mỗi đêm đều ôm cậu ngủ, sau đó cậu đã thật sự không phụ lòng mình, cả mùa đông đều khỏe mạnh không sinh bệnh, mãi đến ngày xuân ấm áp, mình lại có chút không nỡ thả cậu đi —— bộ dạng rau mầm nhỏ ngủ muốn ngoan bao nhiêu có bấy nhiêu, dính trong ngực mình cả đêm cũng không động, như mèo nhỏ, đáng yêu cực kỳ.

Khi học lớp 11 mình đại diện trường đi tham gia trận bóng rổ, Cát Mặc Mặc đặc biệt hăng hái bưng bưng cố ý xin nghỉ đi xem, ai biết mình không có tiền đồ một ngày trước lại trật chân, khi đó phản ứng đầu tiên vậy mà không phải mất thể diện trường có lỗi với thầy giáo, mà là xong rồi, rau mầm nhỏ phải thất vọng rồi!

Lúc năm tư mình vì một cái mô hình mỗi ngày ngâm mình ở phòng thí nghiệm cơm cũng chẳng thèm ăn, vì thế Cát Mặc Mặc mỗi ngày đều chạy thật xa đến đưa cơm đưa đồ ăn vặt cho mình, thuận tiện xoa bóp bắp vai đầm ấm lưng cho mình, sau đó hai người cùng nhau đùa giỡn về nhà.

Khi học nghiên cứu sinh rau mầm gốc ghé đi theo một đội khảo cổ chạy tới Tây An đào mộ, kết quả rớt trong hố té gãy chân, nằm ở trên băng ca được người khiêng về, mắt lệ đầm đìa ỉu xiu không sót mấy, thấy thế mình đau lòng mãi, mong cái người rớt trong hố là bản thân —— thân thể mình khỏe mạnh rất thêm mấy lần chắc cũng không có chuyện gì, tay chân rau mầm nhỏ gãy guộc thế, sao chịu được té ngã như vậy a.

Chuyện đã qua một cái lại một cái tái hiện, sống động như mới vừa xảy ra ngày hôm qua, cả đời cũng không thể quên được.

Cái cảm nhon nhon ánh mắt đen láy khóe miệng cong cong, Cát Mặc Mặc là chàng trai rạng rỡ nhất trên thế giới này.

Sau một đêm, Đoàn Tử Phong nghĩ thông suốt một việc, sống cùng Cát Mặc Mặc, bản thân cần đối mặt chính là áp lực bên ngoài. Không chung sống với Cát Mặc Mặc, cả đời mình đều phải mang gánh nặng nội tâm. Rau mầm nhỏ tốt như vậy, để vượt mất, mình đời này cũng sẽ không gặp được người thứ hai.

Sau khi nghĩ rõ ràng điểm này, Đoàn Tử Phong túm lấy di động gọi ngay cho Cát Mặc Mặc, không ngờ rằng một cuộc bị ngắt hai cuộc bị ngắt ba cuộc vẫn bị ngắt, Đoàn Tử Phong phát hỏa cái kính, rau mầm muốn tạo phản!!

Cát Mặc Mặc một mình ở khách sạn ôm hành lý hiếm thấy khóc ào ào, dù sao không ai thấy cũng không mất mặt! Đoàn Tử Phong là đồ vô lại! Đuổi mình ra khỏi nhà cậu ta vẫn chưa tính, còn đem căn hộ vốn của mình cho thuê mất! Còn ký hợp đồng hai năm với người ta! Làm cho mình bây giờ không nhà để về!

Khóc mệt, Cát Mặc Mặc hít hít mũi, tính đi ra ngoài mua tờ báo tìm xem có tin tức phòng ốc cho thuê không, vừa đứng lên chợt nghe di động vang, thấy vẫn là Đoàn Tử Phong, vì thế nổi giận, còn chưa xong!’

“Họ Đoàn cậu rốt cuộc muốn gì!” Cát Mặc Mặc bắt máy rống ngay.

“cậu trở lại cho tôi, đem đồ của cậu đi!” Đoàn Tử Phong rống vang hơn cậu, sau khi rống xong cúp điện thoại.

Cát Mặc Mặc bị rống ngẩn ngơ sững sốt, sau khi bình tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi, ông đây không đếm xỉa đến, không tin thằng khốn cậu có thể làm gì tôi!

Nửa giờ sau, Cát Mặc Mặc hung hăng đứng ở trước cửa nhà Đoàn Tử Phong đập cửa.

Đoàn Tử Phong mở cửa, một phen Cát Mặc Mặc kéo vào trong.

“Cậu... tôi bỏ lại cái gì ở nhà cậu sao?!” Cát Mặc Mặc cho mình thêm can đảm: “Tôi tôi tôi cảnh cáo cậu a đây là xã hội pháp trị.”

Đoàn Tử Phong bị chọc nở nụ cười.

“Cậu cười cái gì mà cười!” Cát Mặc Mặc chỉ vào hân: “Tôi rốt cuộc bỏ lại cái gì! Trả cho tôi tôi đi ngay!”

“Anh.” Đoàn Tử Phong rất nghiêm túc chỉ chỉ chính mình: “Sau này em đi đâu cũng phải mang anh theo, mang cả đời.”

“A?” ngón tay Cát Mặc Mặc giơ lên dừng giữa không trung, nửa há hốc mồm ngơ ngác.

Đoàn Tử Phong cười, nắm cổ tay tinh tế của cậu ấn vào tường, từ từ để sát vào mặt cậu.

Cát Mặc Mặc trừng to mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Đoàn Tử Phong.

“Lúc này có phải nên nhắm mắt lại không?” Đoàn Tử Phong bị nhìn chăm chăm đến nổi cáu, bất đắc dĩ dừng động tác lại, đưa tay gõ gõ đầu cậu.

Cát Mặc Mặc nuốt nuốt nước miếng: “cậu... Làm gì!”

Đoàn Tử Phong nhìn thấy biểu tình ngốc ngốc của cậu, trong lòng như bị mèo con liếm một cái, ngứa ngứa, vì thế vươn tay kéo cậu vào trong lòng: “Mặc Mặc anh thích em.”

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, đầu óc Cát Mặc Mặc có hơi chết máy.

Đoàn Tử Phong cũng không đợi cậu trả lời, chỉ cúi đầu, hôn lên.

Lần này Cát Mặc Mặc rất phối hợp, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Sau đó, Đoàn Tử Phong lái xe đi khách sạn, một lần nữa đem hành lý của rau mầm nhỏ trở về nhà mình, đồng thời không lâu sau đó, thẳng thừng bán mất căn hộ độc thân của Cát Mặc Mặc.

Vì thế cuộc sống khôi phục giống như trước đây, tất cả giống như chưa từng thay đổi, nhưng dường như lại nhiều hơn gì đó.

Nói ví dụ như, mỗi lần Cát Mặc Mặc thức đêm tìm tài liệu đến khuya, đều sẽ có người trùm mắt cường chế tắt Computer của cậu, sau đó ôm cậu nhét trở lại trong chăn.

Tiếp nữa, mỗi đêm khi Cát Mặc Mặc ngủ, đều sẽ có người lén la lén lút lén vào phòng, hôn nhẹ rồi rời đi.

Cát Mặc Mặc rất hài lòng cuộc sống bây giờ, ngâm trong bồn tắm cười ngây ngô.

Đoàn Tử Phong ở phòng khách xem TV, tâm thần không yên.

Cát Mặc Mặc tắm rửa xong sau đó đến phòng khách lấy nước uống, khi nhìn lướt qua TV nhíu mày, ngồi vào bên cạnh Đoàn Tử Phong đẩy đẩy hắn: “Anh không sao chứ?”

“Àn?” Đoàn Tử Phong sửng sốt: “Không có việc gì a, sao vậy?”

Cát Mặc Mặc chỉ chỉ TV.

Đoàn Tử Phong nghi hoặc nhìn, soi xám vẻ mặt bí ối đang nhìn cừu lười cười cười.

...

“Tử Phong?” Cát Mặc Mặc đưa tay sờ trán hắn, nghĩ người nọ không phải phát sốt, sao vừa xem phim hoạt hình vừa ngẩn người.

Rau mầm mới tắm xong mùi sữa tắm lan tỏa thơm ngào ngạt, Đoàn đại hiệp cảm thấy mình nháy mắt biến thành sói xám, mà Cát Mặc Mặc chính là con cừu lười nhỏ trắng trắng mềm mềm.

“Tiếp tục nhin nữa, sẽ thành thái giám!” Trong đầu có một tiểu nhân đang hò hét cổ động: “thành thái giám a thành thái giám!”

Đoàn đại hiệp mới không muốn làm thái giám!

Vì thế đang lúc Cát Mặc Mặc còn nghi ngờ Đoàn Tử Phong rốt cuộc làm sao, đã bị hắn ném lên giường.

“Uy!” Cát Mặc Mặc rốt cục hậu tri hậu giác cảm thấy gì đó, bùm bùm quần áo run run rẩy rẩy.

“Mặc Mặc.” Đoàn Tử Phong kéo cậu vào trong lòng.

Cát Mặc Mặc căng thẳng đại não trống rỗng, cảm thấy mình chắc sẽ ngất xỉu.

“Đừng sợ.” Đoàn Tử Phong sờ sờ gương mặt bị hù trắng bệch của cậu: “Nhìn anh.”

Thanh âm êm ái bên tai, Cát Mặc Mặc từ từ cảm thấy thả lỏng một chút.

Phát hiện cậu không hề run rẩy nữa, Đoàn Tử Phong cười, đặt cậu nằm ngang trên giường, vùi đầu vào cái cổ mảnh khảnh của cậu cắn cắn: “Anh sẽ cẩn thận.”

Cát Mặc Mặc chớp chớp mắt, vươn tay ôm tấm lưng rắn chắc của hắn.

Đoàn Tử Phong cố sức nhắc nhở mình chậm một chút lại chậm một chút, sợ thương tổn rau mầm nhỏ.

“Àn...” Cát Mặc Mặc hơi khó chịu giật giật cơ thể.

“Có đau không?” Đoàn Tử Phong thấy Cát Mặc Mặc nhíu mày, có chút không nỡ ngừng lại.

Cát Mặc Mặc nhìn ánh mắt Đoàn Tử Phong, cảm thấy hơi ngẩn ngơ, cái mũi anh tuấn bờ môi xinh đẹp, còn có thương tiếc không giấu được trong mắt, hết thấy tất cả đều quen thuộc vô cùng.

Dường như mấy trăm mấy ngàn năm trước, cậu ấy cũng đã từng nói những lời như thế.

Cát Mặc Mặc chống người dậy, lại gần hôn lên cằm Đoàn Tử Phong, cổ họng oa oa kêu một tiếng Đoàn Đoàn.

Toàn bộ lý trí của Đoàn Tử Phong nháy mắt tan biến, chỉ cảm thấy toàn thân đều bị thanh âm của cậu châm lửa.

Kích thích phía sau nổi lên quá mãnh liệt, Cát Mặc Mặc cắn chặt mu bàn tay, nhưng bất kể thế nào cũng ngăn không được những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Đoàn Tử Phong dừng động tác, kéo tay cậu qua nắm chặt, từ nay về sau cũng sẽ không buông ra.

Sau một đêm dây dưa, Đoàn Tử Phong nhìn Cát Mặc Mặc mệt mỏi ngủ say trong ngực, trong lòng vô cùng thỏa mãn, ngay cả bản thân cũng nói không rõ, sao có thể yêu một người điên cuồng như vậy. Đoàn Tử Phong rất nghiêm túc nghĩ, nói không chừng mình và cậu ấy, thật sự từ mấy đời trước đã ở cùng nhau.

Vì thế đêm đó, Đoàn Tử Phong mơ một giấc mơ hết sức quái lạ, trong mộng bản thân là một đại hiệp oai phong lẫm liệt, mà rau mầm nhỏ là một thần y gốc võ công thực rách nát, vào tháng tư thảo trường oanh phi, vươn tay vỗ tan sương mù trên vai mình.

5. Chương 5

Edit: SamLeo

Một ngày mùa hè nào đó...

“Tiểu Hắc Tiểu Hắc!” Ngoài nhà có người đá cửa.

Hàn Dạ lười biếng duỗi lưng, kéo kéo áo lót, từ trên giường bò dậy vừa dụi mắt vừa đi mở cửa.

Ngoài cửa đứng một cái tiểu Tị Thế Bao, ôm một trái dưa hấu trong tay, cười a a: “Tiểu Hắc mẹ em nói mời anh ăn dưa a!”

“Ồ, tiểu Việt đến rồi, mau vào!” Dì Hàn vội nhận lấy dưa hấu để qua một bên, vui thích ôm Trần Việt đi vào nhà: “Dì giúp con lau mồ hôi, trời rất nóng thực là.. Tiểu Hắc nhanh đi giúp em trai cắt dưa hấu lấy kem!”

Hàn Dạ đứng ở cửa rất im lặng, mình là nhật được sao?

Trần Việt lau mồ hôi xong, được Dì Hàn ôm đến ngồi đằng hoàng trên ghế sa lon: “Tiểu Việt con ngoan ngoan chơi với anh, đi đi làm a, buổi tối ở nhà đi ăn cơm.”

“Àn, đi tạm tiết!” Trần Việt nghe lời vẫy vẫy tay nhỏ.

Dì Hàn trong ánh mắt hận không thể nhảy ra ngôi sao, con hàng xóm sao đáng yêu thế a! Nói ngọng còn đáng yêu như thế, hết thuốc chữa!

“Mẹ mẹ đi làm sắp muộn rồi.” Hàn Dạ tức giận.

Dì Hàn rất không nỡ, đi làm một bước lại ngoảnh đầu.

Đến mức như vậy! Hàn Dạ ở trong lòng phẫn nộ.

“Tiểu Hắc.” Trần Việt từ trên ghế salon vịn vịn xuống, chạy đến bên Hàn Dạ kéo cánh tay y: “em muốn chơi trò đánh trận!”

Hàn Dạ nhìn nhìn Trần Việt hồng hồng trắng trắng, khóe miệng cũng nhin không được giương lên —— thật là đáng yêu nha! Nếu bình thường không gây phiền phức, thì càng đáng yêu!!

“Bên ngoài mặt trời chói chang quá, ăn cơm tối xong anh lại dẫn em ra ngoài chơi trò đánh trận.” Hàn Dạ nhìn Trần Việt 5 tuổi, càng nhìn càng cảm thấy bản thân có nghĩa vụ chăm sóc nhóc, mặc dù mình chỉ lớn hơn nhóc ba tuổi, nhưng cao hơn nhóc rất nhiều!

“Tiểu Hắc.” Trần Việt nghe vậy rất thất vọng, ngửa mặt nằm ở trên chiếu phòng khách đạp chân vung tay: “Thật buồn chán nha! Vậy muốn nghe kể chuyện!”

“Kêu anh thì sẽ kể cho em nghe!” Hàn Dạ ngồi ở bên cạnh Trần Việt ra điều kiện.

“Tiểu Hắc cơ cơ!” Trần Việt thực nghe lời.

“—” Hàn Dạ nghiêm túc uốn nắn nhóc: “anh.”

“cơ cơ.”

“... anh “

“cơ cơ.”

“anh anh anh anh!” Hàn Dạ phát điên.

“Ai ai ai ai!” Trần Việt trả lời cực kỳ giòn giã, vẻ mặt nghịch ngợm cười cười.

“...! Trần Tiểu Việt!” Hàn Dạ cảm thấy bản thân lại bị nhóc con này đùa cợt mất rồi, vì thế cực kỳ hung dữ đi tới chọc lét nhóc.

Trần Việt thấy tình thế không ổn, ba chân bốn cẳng muốn bỏ đi, bất đắc dĩ bị Hàn Dạ một phát bắt được cổ chân, mạnh mẽ kéo trở về.

“A!!!!!!” Trần Việt kêu thảm thiết.

“A nữa cũng vô dụng!” Hàn Dạ xắn tay áo.

“Ô ô ô ô...” Trần Việt xoay người ngồi dậy đáp cậu: “Anh đi anh đi, em không chơi với anh!”

“Đây là nhà anh!” Hàn Dạ nổi nóng, nhóc khóc cái gì nha, nhìn lại, sưng sốt —— chiếu cứng quá, vừa rồi lúc mình ẩu tả kéo nhóc về làm bị thương đầu gối nhóc, không chỉ có rách da, còn máu chảy đầm đìa.

“Anh không phải cố ý.” Hàn Dạ vội vàng ôm nhóc lên ghế sa lon: “Anh đi lấy thuốc cho em.”

“Ô ô ô...”

Hàn Dạ cầm băng gạc và thuốc đỏ, thật cẩn thận giúp Trần Việt xử lý miệng vết thương: “Có đau không?”

“Ô ô ô...”

“Thực xin lỗi a.”

“Ô ô ô...”

“Em có muốn ăn kem không?”

“Ô ô ô...”

“...”

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô...”

Hàn Dạ thực bất đắc dĩ, giúp nhóc băng đầu gối, lại cầm kem mở ra nhét vào trong tay nhóc: “Việt Việt em đừng khóc nha, kem đậu đỏ em thích ăn nhất sắp chảy rồi.”

“mút mút... Ô ô ô... mút mút...” Trần Việt vừa mút kem vừa tiếp tục khóc.

Hàn Dạ hoàn toàn bó tay rồi, đành phải ôm đầu gối ngồi bên cạnh nhóc, thỉnh thoảng lau nước mũi cho cậu

“Ô ô ô...” Trần Việt hai mắt nhắm lệ mông lung đẩy đẩy Hàn Dạ: “Còn... Nắc... Muốn ăn...”

Hàn Dạ: “...”

Ăn xong hai cây kem đậu đỏ, Trần Việt rốt cục ngừng khóc, xoa xoa cái mũi đi ra ngoài.

“Em đi đâu a, đã nói buổi tối ở nhà anh ăn cơm mà.” Hàn Dạ giữ chặt nhóc.

Trần Việt liếc cậu một cái, vùng khỏi tay cậu về nhà.

Hàn Dạ buồn bực trở lại nằm trên ghế sa lon, nghĩ thầm xong rồi, Việt Việt giận rồi.

Mười phút sau, ngoài cửa có người đá cửa.

Hàn Dạ trong lòng vui vẻ, vội xông ra mở cửa, quả nhiên thấy Trần Việt đứng ở cửa.

“Anh đã biết em không giận anh mà.” Hàn Dạ thật vui vẻ, nhìn Trần Việt cười ngây ngô.

Trần Việt liếc mắt xem thường, đi vào nhà nằm trên chiếu, duỗi bắp chân lắc lư: “Em muốn nghe kể chuyện!”

“Ai!” Hàn Dạ ba chân bốn cẳng vọt vào trong phòng ôm ra một chồng sách: “Em muốn nghe truyện nào? Bé Hồ Lô? Ultraman? Cảnh sát trưởng Mèo đen? Ninja rùa? hay công chúa Bạch Tuyết?”

“Anh mới nghe Bạch Tuyết công chúa!” Trần Việt giận dữ: “bé gái nghe á!”

“Vậy em muốn nghe cái gì?” Hàn Dạ vội vàng ném truyện cổ Grim trong tay xuống.

“Người đẹp ngủ trong rừng!”

“...”

Truyện cổ Grim lại được nhặt về.

Câu chuyện mới kể một nửa, Trần Việt đã vù vù ngủ rồi, nhưng Hàn Dạ làm việc luôn luôn đến nơi đến chốn vẫn kiên trì đọc xong câu chuyện.

“Cuối cùng, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc với nhau mãi mãi.” Hàn Dạ khép lại cuốn truyện, lại gần nhìn Trần Việt: “Việt Việt em còn muốn nghe cái gì.”

“Khò khè khò khè.” Trần Việt ngủ giống heo con, tứ chi bày ra ngủ thành một chữ , áo lót dúm dỏ giống cây cải bắp.

Hàn Dạ phì cười, vươn tay gãi gãi bụng nhỏ trắng trắng mềm mềm của nhóc, thỏa mãn nhìn nhóc cuộn thành một vòng nho nhỏ.

Đã biết Việt Việt tốt nhất mà, vì không để mình bị mẹ mắng, ban này cố ý trở về thay cái quần dài che đầu gối.

“Tiểu Hắc nói cho anh biết một tin tốt!” Hôm nay Hàn Dạ mới vừa tan học, Trần Việt cứ như chó con bổ nhào vào trong ngực cậu.

“Anh biết, em cũng sắp lên tiểu học phải không.” Hàn Dạ cũng rất vui vẻ, nói như vậy thời gian mình và tiểu Việt Việt cùng một chỗ lại dài thêm.

“Không phải chuyện này!” Trần Việt hưng phấn thét lên: “Đồ tồi trong viện chúng ta dọn đi rồi!”

Hàn Dạ lý giải nửa ngày, mới hiểu rõ nhóc nói tới ai — trong viện này phía trước có một nam sinh cũng lớn cỡ mình, nghe nói ông ngoại là huấn luyện viên võ thuật, cho nên người đặc biệt chính nghĩa, thấy có người bị ức hiếp sẽ muốn đi tới nhúng tay, vì thế tiểu Việt cũng rất mất hứng — bởi vì nhóc thường thường đều là người ức hiếp người khác. (:))

“Cuối cùng dọn đi rồi a.” Trần Việt lệ nóng lưng tròn: “Em ghét Vương Tiểu Hoa trên lầu đã lâu rồi, cuối cùng cũng có cơ hội xuống tay.”

“... Nam sinh không thể ức hiếp nữ sinh.” Hàn Dạ kiên nhẫn dạy bảo: “Em là con trai, Vương Tiểu Hoa là con gái, em không thể ăn hiếp cô bé.”

Trần Việt vừa chảy nước miếng, vừa hì hì ngáy ngô cười.

Hàn Dạ thực không nói gì, nhưng dù sao cũng là con nít, cơm nước xong thì bị mẹ đuổi đi làm bài tập, bởi vậy cũng không đi tìm Trần Việt nữa.

Ai biết ngày hôm sau Hàn Dạ đi học về, chỉ thấy mẹ Việt Việt đang ngồi khóc trong phòng khách.

“sao vậy?” Hàn Dạ bị dọa giật mình.

Dì Hàn thở dài: “Việt Việt đánh nhau với một học sinh trung học.”

“A?” Hàn Dạ hoảng sợ: “Không sao chứ?”

“Ở nhà đấy, đang ngủ, ba ba con đi tìm cha mẹ nam sinh kia.” Dì Hàn ra hiệu Hàn Dạ: “Đi qua xem em đi.”

“Ai.” Hàn Dạ ném túi sách liền chạy qua nhà đối diện, ba Việt Việt là thuyền trưởng, rời bến bình thường một năm cũng không quay về, bởi vậy ba mình thường giúp Mẹ con họ làm mấy việc nặng, vì thế Hàn Dạ cứ luôn luôn bản thân khi nào thì mới có thể trưởng thành nha, trưởng thành có thể chăm sóc Việt Việt.

Tới nhà đối diện, Hàn Dạ dè dặt đẩy cửa phòng ngủ, quả nhiên chỉ thấy mền căng phẳng.

“Việt Việt.” Hàn Dạ đi qua kéo kéo mền: “Mau ra đây, che đầu làm gì!”

Mền xoay xoay, không nói lời nào.

Hàn Dạ dùng sức xốc mền lên, chỉ thấy Trần Việt đang vĩnh mộng nằm sấp trên giường, chỉ mặc quần lót.

“Việt Việt.” Hàn Dạ sờ sờ cái mộng hồng hồng của nhóc: “Mẹ em đánh em à?”

Trần Việt thật tủ thân, bò dậy chui vào trong lòng Hàn Dạ bật khóc.

Hàn Dạ chờ nhóc khóc xong, mới nhẹ nhàng kéo nhóc ở trong ngực mình ra, nhú mày —— trên trán Trần Việt có một cục u xanh xanh tím tím, còn hơi sưng, vì thế đau lòng lại oán trách: “Sao em chạy đi đánh nhau với học sinh trung học? em nhỏ như vậy a, mới lên lớp một.”

“Em không đánh nhau với hần ta, em chỉ ném sâu lông lên người Vương Tiểu Hoa, hần ta cứ tới đánh em!” Trần Việt cương từ đoạt lý.

“Ai bảo em ức hiếp nữ sinh.” Hàn Dạ giúp nhóc lau nước mắt.

“...” Trần Việt khóc kịch liệt hơn: “Hần ta nói hần ta là anh họ của Vương Tiểu Hoa! Hần ta là người xấu!”

“Sau này có người đánh em em cứ nhanh nhanh chạy.” Hàn Dạ tiếp tục dạy nhóc: “Em lại đánh không lại người ta.”

“Hần ta còn nói em giống bé gái!” Trần Việt càng nói càng đau lòng.

... Bộ dạng em rất giống bé gái. Hàn Dạ trong lòng lặng lẽ nghĩ, nhưng không dám nói, tiểu Việt Việt chán nhất chuyện này.

“Hần ta còn sờ mặt em, còn muốn hôn em!” Trần Việt khóc nức: “Chờ em cao lớn em nhất định phải báo thù!”

...!!! Không cần chờ em trưởng thành, anh bây giờ sẽ đi báo thù ngay cho em! Hàn Dạ nghe vậy thiếu chút nữa giận ngắt: “em không được cho hần ta hôn!”

“Hần ta không hôn được em.” Trần Việt bị Hàn Dạ rống ngắt ra, ngơ ngác, quên khóc.

Hàn Dạ nắm quyền, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì thế ngày hôm sau, Hàn Dạ về nhà trễ hơn thường ngày một chút.

“Sao trễ vậy, trên người sao lấm bẩn như vậy?” Dì Hàn nhú mày: “Nhanh đi thay quần áo ăn cơm.”

Hàn Dạ trả lời rồi một tiếng, vừa thay quần áo vừa hừ cười khê.

“Vui vẻ như thế?” chú Hàn vào nhà vỗ đầu con trai: “Nhặt tiền sao?”

“Không...” Hàn Dạ chột dạ le lưỡi.

Ăn cơm tối xong, Hàn Dạ chạy tới nhà bên cạnh tìm Trần Việt.

“Tiểu Hắc đến ăn sôcôla.” Trần Việt đang ngồi dưới đất, ôm một hộp kẹo lớn trong tay: “Ba ba em từ biển khơi thật xa thật xa gửi về!”

Hàn Dạ ngồi vào bên cạnh nhóc, Trần Việt giúp cậu lột sôcôla đút vào miệng cậu: “Ngọt không??”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Trần Việt, Hàn Dạ gật gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ cục u trên đầu nhóc: “Còn đau không?”

Trần Việt tức tối hừ một tiếng, còn rất tức giận.

Hàn Dạ nghĩ nghĩ, ghé vào tai nhóc huyền thuyên nói chuyện.

“Anh giúp em đánh hấn ta?” Trần Việt kêu to.

“Hừ...” Hàn Dạ bị dọa sợ, vội vàng đưa tay che miệng nhóc: “Em đừng ầm ĩ nha, bị ba mẹ nghe được anh chết chắc rồi!”

Trần Việt bị che miệng không có cách nào nói chuyện, nhưng hai con mắt đã cười híp lại rồi.

“Ai bảo hấn ta ăn hiếp em.” Hàn Dạ bỏ tay xuống hơi chột dạ —— đây là lần đầu tiên mình đánh nhau.

“Anh có thể đánh thắng hấn ta được sao?” Trần Việt vui mừng xong rồi lại có chút lo lắng: “Hấn ta vừa cao vừa lớn, anh có bị đánh không?”

“Mới không có.” Hàn Dạ thực kiêu hãnh: “Hấn ta ngu ngốc muốn chết, hơn nữa trong ngõ hẻm kia không đèn, hấn ta ngay cả anh là ai cũng không biết!”

“Tiểu Hắc em đã biết anh lợi hại nhất!” Trần Việt ném socola xuống hoan hô, tức khắc vọt vào trong lòng Hàn Dạ cọ a cọ.

Hàn Dạ nhìn tiểu Việt Việt trong lòng mình, vươn tay ôm chặt.

6. Chương 6

Edit: SamLeo

Hàn Dạ trước nay đều là đứa trẻ ngoan, nghe lời lại chăm chỉ, học giỏi, còn có thể chăm sóc em trai nhỏ nhà hàng xóm, vẫn là gương mẫu trong mắt mọi người.

Dì Hàn đương nhiên vui mừng, nhưng trong lòng bao giờ cũng có chút tiếc nuối... đứa trẻ rất ngoan he, lại lớn lên đen như thế! Trong khuôn phép một chút cũng không nhìn hòa hợp... sao lại không thể trắng một chút không tồi một chút đáng yêu một chút nha...

Chú Hàn: ... Bà xã em như vậy không tốt lắm... em bình tĩnh một chút, em buông tiểu Việt ra, đừng giấu nó ở trong tủ uy! Nó là có chủ...

Tiểu Dạ Dạ: TVT...

“Tiểu Hắc.” Trần Việt nâng một chồng tập quay lại, ngẩng đầu, trong ánh mắt tỏa sáng lấp lánh...

“Lại chưa làm xong bài tập?” Hàn Dạ nhanh chóng thông suốt hiện tượng phát hiện bản chất.

“Hi hi... chỉ một chút toán học...” Trần Việt nịnh nọt cười.

“Chỉ là một chút toán học?” Hàn Dạ liếc mắt chăm chú nhìn.

“Còn có một chút ngữ văn...”

“Àn?”

“Còn một chút nhật kí...”

“Hừ.”

“Tiểu Hắc ngày mốt sẽ khai giảng ...” Trần Việt cúi đầu, mếu máo tủi thân cắn ngón tay.

“...” Hàn Dạ bất đắc dĩ, đưa tay lật chồng vở nhìn lướt qua, gầm lên giận dữ: “Em kêu cái này là một chút?!”

Trần Việt rút rút khóe miệng, con mắt rất nhanh ửng đỏ: “Em biết sai rồi...”

Hàn Dạ thở dài: “Một lần cuối cùng a.”

“Àn!” Trần Việt nhanh chóng nín khóc mím cười, dẫu môi sấp lại gần, hôn hôn, Tiểu Hắc tốt nhất mà.

Hàn Dạ thực hưởng thụ, cảm giác cũng không tệ lắm.

Vì thế trong mười mấy năm sau này...

“Tiểu Hắc bài tập em chưa làm xong...” dạng nịnh hót.

“Lại chưa viết xong?” Kinh sợ!

“Bẹp.” Hôn.

“... Được rồi anh giúp em làm, một lần cuối cùng a!” Đầu hàng.

“Tiểu Hắc em làm vỡ kính phòng học.” trạng thái không yên.

“Cái gì?” Tức giận.

“Em không phải cố ý...” Ngụy biện.

“Hừ!” không đếm xỉa.

“Bẹp.” Hôn.

“... Được rồi anh giúp em đi sắp xếp, một lần cuối cùng a!” Nâng trán.

“Tiểu Hắc em hôm nay đánh nhau với bạn học.” trạng đáng thương.

“Lại đánh nhau?” lật bàn.

“Nó chọc em trước...” Oan ức.

“Viện có!” Bất vi sở động.

“Bẹp.” Hôn.

“... Được rồi anh giúp em đánh trả, một lần cuối cùng a!” ...

“Tiểu Hắc em hôm nay nhìn thấy itouch mới nhất ...” Chờ mong trạng.

“Sau đó?” Cười lạnh.

“Em rất muốn he, anh có tiền không có thể cho em mượn trước không...” nũng nịu.

“Em tháng này đã mua PSP mới quả bóng mới, không được mua nữa!” Cự tuyệt.

“Bẹp.” Hôn.

“...” Kiên trì.

“Bẹp bẹp bẹp, chớp!” Tiếp tục.

“... Được rồi cuối tuần dẫn em đi cửa hàng, nhớ giấu kỹ đừng để bên ngoài mẹ em và ba mẹ anh phát hiện a!” Thỏa hiệp.

“Dạ dạ.” Trần Việt mạnh mẽ gật đầu: “Tiểu Hắc lần này anh nói ít một câu.”

“Àn?” Hàn Dạ nghĩ nghĩ, bổ sung: “Một lần cuối cùng a!”

Trần Việt thỏa mãn, tứ chi chổng vó ngã vào ghế sa lon mút kem đậu đỏ.

Hàn Dạ nhịn không được cười, ngồi xuống bên cạnh nhóc vươn tay xoa xoa bụng nhóc.

“Anh lại chọc em!” Trần Việt ném kem đậu đỏ trong tay xuống, nhào lên cùng Hàn Dạ dây dưa thành một đoàn.

Mấy hiệp liên tiếp, Trần Việt cười trên người Hàn Dạ trên cao nhìn xuống: “Hừ hừ, còn tưởng rằng như hồi bé để anh ức hiếp a? Ông đây trưởng thành rồi! Tháng sau thì thành niên rồi!”

“Trưởng thành còn làm nũng đòi Itouch với anh?” Hàn Dạ buồn cười nhìn nhóc.

Trần Việt nháy mắt trở lại trạng thái chân chó, ân cần giúp cậu bóp tay đấm vai: “Dạ dạ dạ, Hàn gia ngài lớn nhất.”

Hàn Dạ duỗi tay kéo nhóc vào lòng ôm chặt, chớp mũi sượt qua tóc nhóc, có mùi hoa nhàn nhạt dễ ngủ, là mùi vị quen thuộc nhất.

Mười mấy năm đã qua, nhóc con năm đó bây giờ đã lớn thành thiếu niên xinh xắn mười bảy tuổi, mặc áo sơmi trắng quần dài màu ngà, tóc thì màu nâu nhàn nhạt, như là hoàng tử mới bước ra từ trong shoujo manga, nhưng ở trong lòng Hàn Dạ, nhóc lại thủy chung là nhóc phá phách nói ngọng thích bắt chước, mặc áo ba lỗ nhẵn nhúm, trên quần lót còn in con vịt nhỏ, thích nhất vẽnh chân mút kem đậu đỏ, sau đó không ngại phiền nghe truyện cổ tích Người đẹp ngủ trong rừng.

Cuối tuần mưa xong rồi, Trần Việt thỏa mãn, trạng thái bạch tuột leo lên người Hàn Dạ không chịu xuống dưới.

“Đừng lộn xộn, trên đường đấy.” Hàn Dạ bắt đắc dĩ, đưa tay kéo nhóc.

Trần Việt nhìn sản phẩm mới của Apple trong tay kích động nước mắt giàn giụa, tức khắc chui vào bên cổ Hàn Dạ: “Hàn gia, đại ân đại đức không nghĩ báo đáp, dứt khoát em lấy thân báo đáp nhé.”

“Hóa ra không mua đồ chơi này em cũng không có ý định gả cho anh sao?” Hàn Dạ nín cổ áo nhóc trừng mắt.

“Không mua vì sao em phải gả cho anh?” Trần Việt then thùng che quần áo: “Người ta là thiếu niên xinh đẹp nhà lành...”

Hàn Dạ bị trêu chọc dở khóc dở cười, ngó ngó bốn phía không ai, tóm nhóc vọt vào một ngõ nhỏ.

“Gia, nơi đông người không tốt lắm.” Trần Việt tận tình khuyên bảo: “Anh một thanh niên tốt nên nghĩ nghĩ nhiều phải làm sao cống hiến cho tổ quốc mà không phải sắc tình này đó... Ngô...”

Hàn Dạ vừa cắn vừa liếm hăng hái ném trong trong ngoài ngoài miệng nhóc mấy lần, sau đó mới lưu luyến buông ra.

Trần Việt giơ mu bàn tay lên lau lau miệng, oán trách: “Hôn nhiều lần như vậy nha kỹ thuật một chút cũng không tiến bộ! Lúc bảy tuổi kiểu gì bây giờ vẫn cái kiểu ấy!”

“Ân?” Hàn Dạ híp mắt.

“Không kỹ thuật em cũng thích.” Trần Việt rất thức thời: “Thích nhất!”

“Về nhà đi.” Hàn Dạ kéo tay nhóc: “Về nhà thu dọn đồ đạc, ngày mốt anh dẫn em đi Tây Sơn chơi, chúc mừng em thành công thi đậu trường đại học của chúng ta.”

“Nha... Cái gì?! ở đâu?! Anh rõ ràng đã nói dẫn em đi Hawaii!” Trần Việt tặc mao.

“Tiền mua Itouch cho em, bọn mình không có tiền rồi.” Hàn Dạ mặt không đổi sắc.

“Kháo a! Anh chỉ chuẩn bị hơn một ngàn đồng đi Hawaii?” Trần Việt găm lên giận dữ.

“Ân!” Hàn Dạ thực bình tĩnh.

“Anh anh anh rõ ràng chỉ mượn có!” ngón tay Trần Việt đang run rẩy.

“Bị em nhìn ra rồi.” Hàn Dạ cúi đầu, cùng nhóc mũi đối mũi, gần từng tiếng: “Hôm trước là ai gọi điện thoại cho bạn học, nói mình muốn đi Hawaii xem em gái ngực bự?”

“...”

“Em được đấy, còn chuẩn bị ở nước ngoài đất khách phát triển một đoạn tình một đêm?”

“...”

“Còn muốn đi mua quần lót sexy nhất mặc đi quyến rũ em gái?”

“...”

Hàn Dạ cười lạnh, giơ tay đón taxi chui vào.

“Tiểu Hắc Tiểu Hắc em biết sai rồi.” Trần Việt nước mắt giàn giụa chụp cửa sổ xe.

“Đi.” Hàn Dạ bất vi sở động, nếu không cho nhóc con biết tay chút, đứa trẻ muốn nghịch trời mà!

Về đến nhà, Hàn Dạ thông dong tắm rửa, sau đó nằm ở trên giường, tiếp tục tức giận, nhóc hư hỏng này còn muốn phát triển tình một đêm! Thực quá mức!

Buổi tối cơm nước xong, Hàn Dạ nghe được có người gõ cửa, mở ra nhìn, Trần Việt đáng thương đứng ở cửa.

“Bây giờ nhớ tới nhận lỗi sao?” Hàn Dạ lấy điện thoại nhìn thời gian, nghĩ thầm kiên quyết không tha thứ! Cũng đã hơn sáu giờ!

“Em vừa trở về, tắm rửa xong thì tới tìm anh.” Trần Việt rất uất ức: “Em hôm nay đi ra ngoài không mang tiền không mang di động, anh lại không đợi em.”

“Em đi bộ về?” Hàn Dạ bị dọa sợ, bản thân đón xe cũng tốn hơn hai giờ a!

“Àn.” Trần Việt gật gật đầu, một bộ dạng gặp cảnh khốn cùng.

Mình kháo a! Hàn Dạ ở trong lòng quảng cho mình một cái tát, ôm Trần Việt đi vào phòng ngủ.

“Bị đi và chú thấy làm sao bây giờ?” Trần Việt bị hoảng sợ.

“Bọn họ đi ra ngoài, đêm nay không về.” Hàn Dạ kéo bàn chân nhóc nhìn nhìn, lấy kim giúp nhóc khều hết bọt nước rồi bôi thuốc, sau đó để gần miệng hôn hôn.

Trần Việt hơi đỏ mặt, rút chân về: “Anh không tức giận chứ? Em sau này không nói lung tung nữa.”

“Àn.” Hàn Dạ gật gật đầu.

“Em đi về trước.” Trần Việt không hiểu ra sao cả có chút luống cuống, nhảy xuống giường liền muốn chạy.

“Việt Việt.” Hàn Dạ từ phía sau ôm nhóc: “Đêm nay chúng ta ngủ chung đi.”

“A?” Trần Việt đầu óc hơi rối loạn.

“Em đừng sợ nha.” Hàn Dạ ôm chặt nhóc: “Anh chỉ muốn ngủ cùng em, như hồi bé vậy, anh không làm gì khác, được không?”

“Không được làm gì khác a!” Trần Việt xoay người chỉ vào cậu.

“Được.” Hàn Dạ vui mừng gật đầu liên miên, bất kể nói thế nào, tiểu Việt Việt cuối cùng lại bằng lòng ngủ cùng mình, đây là tiến bộ nha. Kỳ thật mấy năm trước hai người từng thử trải qua một chút gì đó khác biệt, bắt đầu dĩ khi đó đều gốc ghềch, lại căng thẳng, cho nên hậu quả trực tiếp chính là Hàn Dạ đầu đầy mồ hôi vẫn là không đạt được tiến triển gì, ngược lại Trần Việt đau sắc mặt trắng bệch, cuối cùng trong tiếng mở cửa của mẹ Hàn, Trần Việt ôm quần áo quần chui vào trong tủ quần áo, Hàn Dạ thì đắp mền giả cảm mạo lừa mẩu hậu nhà mình đi ra ngoài mua thuốc, sau đó Trần Việt mới có thể thành công trốn thoát. Từ đó về sau, Trần Việt đã để lại bóng ma tâm lý quá lớn, không bao giờ bằng lòng chung chăn chung gối với trúc mã của mình nữa.

Tối hôm đó, Trần Việt tắm xong, ôm gối đầu đứng ở cạnh cửa do dự.

“Lại đây.” Hàn Dạ vẫy tay gọi nhóc, cố gắng làm thanh âm của mình gọi cảm một chút.

Trần Việt bước đến bên giường, buông gối đầu nằm xong: “Tắt đèn đi!”

Không phải chứ? Ngay cả hôn hôn chúc ngủ ngon cũng không có? Hàn Dạ buồn bực tắt đèn.

Một lát sau, cảm giác mặt mình nóng lên, chớp...

“Tiểu Hắc ngủ ngon.” Trần Việt nhỏ giọng nói.

Hàn Dạ ở trong lòng bảo lệ nắm tay, vợ mình sao lại khéo hiểu lòng người như vậy!

“Việt Việt.” Hàn Dạ đánh bạo: “Anh ôm em ngủ được không?”

“...”

“Hồi nhỏ anh cũng ôm em.” Tiếp tục tranh thủ.

Trần Việt vắn vẹo cơ thể, chui vào trong lòng Hàn Dạ: “Ngủ.”

Hàn Dạ trong bóng đêm cười không thấy mắt.

Mười phút sau...

“Tiểu Hắc.”

“Àn?”

“Anh nơi đó... đừng vào em...”

“...” lúng túng.

“Anh đi WC.” Hàn Dạ ở trong lòng chửi mắng anh em của mình, tao khát a! Con mẹ nó mày đói khát thành như vậy a! dọa vợ chạy nửa đời sau mày sẽ phải ăn chay đó a!

Trần Việt đưa tay túm giữ Hàn Dạ, thanh âm nhỏ như muỗi: “Em giúp anh.”

Hàn Dạ trong lòng hạnh phúc tỏa bong bóng, ngoài miệng còn đang giả vờ rụt rè: “Hi hi anh đi WC là được rồi.”

“Không sao.” Trần Việt thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“Thật sự không cần em hôm nay cũng mệt muốn chết rồi đi ngủ sớm một chút đi.” Tiếp tục giả vờ

“Vậy được rồi.” Trần Việt xoay người đắp mền, ngủ.

Gì? Hàn gia tức khắc ngũ lôi oanh tạc, toàn bộ bong bóng hạnh phúc trong lòng bùng bùng vỡ tan, chỉ để lại một tiểu nhân đang dùng kim đâm, tao cho mày giả vờ tao cho mày giả vờ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cap-troi-sinh>